

Το σχολείο της αγοράς και της πειδάρχησης στην εποχή της κρίσης

Το ξεδίπλωμα της κρίσης στην Ελλάδα, δε ληλατεί μόνο τα εισοδήματα και την κοινωνική ασφάλιση μισθωτών και συνταξιούχων, αλλά και την εκπαίδευση. Με παράζ νόμων, η κυβέρνηση εντείνει το σχέδιο της κρατικής πολιτικής που είναι η μετατροπή των σχολείων σε μικρές επιχειρήσεις (συνδεδεμένα με τους δήμους), η υποταγή των εκπαιδευτικών αναγκών στο πρόγραμμα οικονομικής τρομοκρατίας ΔΝΤ-ΕΕ και η επιβολή στους εκπαιδευτικούς των αγοραίων-ευέλικτων όρων εργασίας που επικρατούν στον ιδιωτικό τομέα.

Το «νέο» ευέλικτο σχολείο της αγοράς θέλει πειθήνιους, χειραγωγημένους, υποταχτικούς εκπαιδευτικούς που θα υπακούν στις άνωθεν εντολές της διοικητικής ιεραρχίας. Οι «κοινωνικές δεξιότητες», το επιχειρηματικό πνεύμα και ο νέος ορισμός των βασικών γνώσεων που προωθούνται στο «νέο σχολείο» πριμοδοτούν την αυριανή επισφαλή εργασία των μαθητών, την κατάρτιση και επανακατάρτιση σε όλο τον εργάσιμο βίο τους και την περιοδική εναλλαγή των φάσεων εργασίας-ανεργίας τους.

Πλήρως ενταγμένα σ' αυτό το κρατικό σχέδιο είναι το νέο πολυνομοσχέδιο για την παιδεία, η αυτοαξιολόγηση και το «νέο» ολοήμερο. Κοινός παρανομαστής για να προχωρήσει το κρατικό σχέδιο του επιχειρηματικού σχολείου είναι η υποταγή όλων των προσλήψεων στο πρόγραμμα σταθερότητας, διευρύνοντας την εργασιακή ομηρία χιλιάδων εκπαιδευτικών και των 17.000 ωρομίσθιων και αναπληρωτών εκπαιδευτικών που απολύονται οριστικά.

Παράλληλα, εντατικοποιεί τις συνθήκες εργασίας των υπαρχόντων εκπαιδευτικών με την υποχρεωτική 5ωρη υπερωριακή απασχόληση, την αύξηση των μαθητών ανά τμήμα (25 συν 10%) και την παραμονή των νεοδιόριστων εκπαιδευτικών σε διετές καθεστώς δοκιμής, αξιολόγησης και παρακολούθησης από τον μέντορα-αξιολογητή τους για την οριστική μονιμοποίησή τους (επιμόρφωση Σαββατοκύριακα, απογεύματα, διακοπές).

Στην ίδια κατεύθυνση κινείται και η διαδικασία της αυτοαξιολόγησης, με στόχο τη μετάθεση των ευθυνών για την εξεύρεση χρημάτων από δωρεές, φιλανθρωπίες, και για τη σημερινή κατάσταση των σχολείων στους εκπαιδευτικούς και τους γονείς, ενοχοποιώντας τους για αδράνεια και «έλλειψη επιχειρηματικού πνεύματος», έτσι ώστε να μείνει στο απυρόβλητο η κρατική πολιτική και να προωθηθεί η αξιολόγηση-χειραγώγηση. Είναι ενδεικτικό ότι τα 7.200.000 ευρώ που θα κοστίσει η διετής εφαρμογή του προγράμματος της αυτοαξιολόγησης θα μοιραστούν μεταξύ των ειδικών (που θα φτιάξουν τους δείκτες, τα κριτήρια, τα σχέδια εργασίας και τις φόρμες για την αξιολόγηση της εκπαιδευτικής πράξης), των επιμορφωτών, των σχολικών συμβούλων και των διευθυντών των σχολικών μονάδων.

Την ίδια στιγμή η κυβέρνηση αποφασίζει και διατάσσει τη δημιουργία 800 «νέων» ολοήμερων σχολείων, ενιαίου αναμορφωμένου εκπαιδευτικού προγράμματος που θα έχει ως αποτέλεσμα την καθημερινή και υποχρεωτική επτάωρη παραμονή των μαθητών στο σχολείο, με εντατικοποίηση των ήδη ανυπόφορων ρυθμών της σχολικής καθημερινότητας. Ο κατακερματισμός της γνώσης σε 11 (για την α' και β' τάξη), 13 (για τη γ' και δ' τάξη) και 15 (για την ε' και στ') διδακτικά αντικείμενα θα μετατρέψει την υπαρκτή μόρφωση σε ένα αρχιπέλαγος αποσπασματικών και άχρηστων κατά βάση δεξιοτήτων και πληροφοριών.

Η συστηματική και επίμονη καταστικοποίηση των εκπαιδευτικών από το υπουργείο Παιδείας, εντείνει τον συνολικό πόλεμο που έχει κηρύξει η κυβέρνηση στους εκπαιδευτικούς. Ανέναντι σ' αυτόν τον πόλεμο οι Σύλλογοι Διδασκόντων των σχολείων ορθώνουν το ανάστημά τους και στη συντριπτική τους πλειοψηφία απορρίπτουν με τις αποφάσεις τους τις νέες συνταγές του κράτους (αυτοαξιολόγηση, πιλοτικά ολοήμερα) για την προώθηση του σχολείου της αγοράς.

Δυστυχώς σ' αυτή την κρίσιμη στιγμή η ΔΟΕ όχι μόνο δεν αντιδρά, αλλά από πουθενά δεν φαίνεται ότι είναι αντίθετη στο θεσμό του δόκιμου, της αξιολόγησής του και της μετάταξής του, στην αυτοαξιολόγηση, στις υποχρεωτικές υπερωρίες, στο νέο ρόλο των στελεχών εκπαίδευσης, στο νέο ολοήμερο που εντατικοποιεί μαθητές και εκπαιδευτικούς.

Στην εποχή της κρίσης κρίνεται η ανάγκη των ίδιων των εκπαιδευτικών να έχουν κυρίαρχο λόγο στο περιεχόμενο της δουλειάς τους. Κρίνονται και τα ανταντακλαστικά του εκπαιδευτικού κινήματος και των αγώνων του να αντιπαραθέσει στην τυπολατρία και στον ασφυκτικό διοικητικό έλεγχο, την απελευθερωτική ριζοσπαστική παιδαγωγική δράση και τον κυρίαρχο και αποφασιστικό ρόλο των Συλλόγων Διδασκόντων στα σχολεία, πέρα κι έξω από την κρατική παιδαγωγική και την αγορά. Αλλά κυρίως κρίνεται η δυνατότητα των ίδιων των εκπαιδευτικών και του κινήματος να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για την ανάπτυξη ελευθεριακών ριζοσπαστικών παιδαγωγικών δομών.

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

Ελληνοτουρκική συνεργασία εκμετάλλευσης και καταστολής

Η επίσκεψη Ερντογάν χρησιμοποιήθηκε από ΜΜΕ και κυβερνητικούς προπαγανδιστές για να περάσει το εξής μήνυμα: «δείτε την Τουρκία. Δικτατορία είχε, μέτρα του ΔΝΤ επέβαλε, έθεσε εκτός νόμου εργατικά δικαιώματα-απεργίες-αριστερά και σήμερα παίζει παγκόσμιο ρόλο ως ανερχόμενη δύναμη». Ο Π. Τσίπρας, στην εκπομπή «ΕΡΕΥΝΑ» έθεσε το δίλλημα: «ακολουθούμε το δρόμο της Τουρκίας ή την πορεία των εργατικών αγώνων της χρεωκοπημένης Αργεντινής», που παρουσιάστηκε με μελανά χρώματα.

Συνδέονται άραγε τα παραπάνω με τις δηλώσεις Μπαρόζο που απειλούν με επανάληψη των μεσοπολεμικών δικτατοριών αν δε περάσουν τα αντεργατικά μέτρα σε όλη την Ευρώπη; Ίδου «Εθνική Ανάπτυξη»! Την έρημο των εργασιακών δικαιωμάτων θα διαβούν οι συνεργασίες των περίπου 120 Τούρκων επιχειρηματιών (οι περισσότεροι ανήκουν στη νέα επιχειρηματική τάξη που αναδύθηκε μετά το 2002, οπότε ανήλθε στην εξουσία το ισλαμικό Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης «ΑΚΡ») που επισκέφθηκαν την Αθήνα, πραγματοποιώντας «κλειστά» ραντεβού με 290 επιχειρηματίες από 250 ελληνικές επιχειρήσεις. Πάνω από τα εξαφανισμένα εργατικά δικαιώματα θα περάσουν οι 21 συμφωνίες, προωθώντας το μοντέλο των κοινών δραστηριοτήτων στους τομείς του τουρισμού, κατασκευών, τροφίμων, ναυτιλίας, μεταφορών, ενέργειας (μνημόνιο Μπιρμπίλη-Γιλντίζ για την επίτευξη ασφάλειας του ενεργειακού εφοδιασμού της Ευρώπης, μέσω της διαφοροποίησης διαδρομών-πηγών, με την προώθηση του διασυνδεδετικού αγωγού Τουρκίας-Ελλάδας-Ιταλίας «ITGI»).

Η οικονομική συνεργασία προεκτείνεται στις συμφωνίες καταδίωξης των μεταναστών, έχει παρανομαστή την ακόμα ενεργότερη συμμετοχή και συνεργασία των στρατιωτικών δυνάμεων των δυο χωρών στο ΝΑΤΟ, στο πόλεμο κατά της τρομοκρατίας, στην αντιμετώπιση των λεγόμενων ασύμμετρων απειλών, σε ένα ΝΑΤΟ Παγκόσμιο Χωροφύλακα που ολοένα στρέφεται εναντίον του εσωτερικού εχθρού, των εργαζομένων και των κινημάτων τους. Καταλήγουν στη σύσταση «Ανώτατου Συμβουλίου Συνεργασίας», με τη συμμετοχή δέκα υπουργών δίνοντας την εικόνα δύο κρατών που συνεργάζονται στενά. Απαιτούν μυστική διπλωματία που αγκαλιάζει το σύνολο των ελληνοτουρκικών διαφορών, με την καθοριστική παρέμβαση του ΝΑΤΟ στο Αιγαίο, ενώ οι δύο κυβερνήσεις καταλήγουν πέντε νέα Μέτρα Οικοδόμησης Εμπιστοσύνης (ΜΟΕ), με ενίσχυση ακόμα περισσότερο της στρατιωτικής συνεργασίας: Κοινά εκπαιδευτικά προγράμματα στο πλαίσιο της σύμπραξης για την ειρήνη (ΝΑΤΟ), Διασύνδεση, σε επίπεδο επιτελών, μιας Ελληνικής Μεραρχίας/Ταξιαρχίας στο Τουρκικό Στρατηγείο Υψηλής Ετοιμότητας του ΝΑΤΟ (NRDC-TR) και μιας Τουρκικής Μεραρχίας/Ταξιαρχίας στο Ελληνικό Αναπτυσσόμενο Στρατηγείο του ΝΑΤΟ (NDC-GR), για εκπαιδευτικούς λόγους κλπ.

Ενώ οι δύο άρχουσες τάξεις παρουσιάζονται διατεθειμένες να συνδιαλλαγούν, να μειώσουν τους εξοπλισμούς, οι ιμπεριαλιστικοί τους ανταγωνισμοί οξύνονται στην Νοτιοανατολική Ευρώπη (ενδεικτικές οι εξελίξεις στην Αλβανία, με την αποτυχημένη Ελληνοαλβανική συμφωνία για τη ρύθμιση της υφαλοκρηπίδας να «ακυρώνει» την χρησιμοποίηση της ως πρότυπο στις ελληνοτουρκικές διευθετήσεις, αλλά και η διεκδίκηση ναυτικών βάσεων από Ελλάδα-Τουρκία στον Αιόλωνα). Ο διάπλους στο Αιγαίο τουρκικών φρεγατών, οι υπερπτήσεις πολεμικών αεροσκαφών στέλνουν μήνυμα ανατροπής των μεσοπολεμικών δεδομένων, διεκδίκησης από την Τουρκία ενός ευρύτερου ρόλου σε μια περιοχή που αναβαθμίζεται σε παγκόσμιο κόμβο μεταφοράς ενέργειας και εμπορίου. Ο Νεοσθωμανισμός «επιτρέπει» την καλλιέργεια του φόβου από την «τουρκική επιθετικότητα», απαιτεί «εθνική ενότητα», νέες κούρσες εξοπλισμών.

Μονόδρομος για την εργαζόμενη πλειοψηφία σε Ελλάδα-Τουρκία ο εργατικός διεθνιστικός αγώνας. Μόνη διεξόδος στον Εργασιακό Μεσαίωνα που μας επιβάλουν κυβερνήσεις-ΔΝΤ-Ε.Ε. η αντικαπιταλιστική ανατροπή.

Βάιος Σκαρλάτος